

mødtes med meget lidt Sympati, og som i øvrigt ogsaa vilde have medført store Bekostninger. Det kan derfor kun hilses med Tilfredshed, at de meget langvarige Overvejelser for at finde en Fortolkning til sidst opgaves til Fordel for det nærliggende: simpelt hen at ændre § 61 derhen, at al den Hjælp, som Kommunen i Fremtiden yder den blinde, kan ydes som en Hjælp uden Fattighjælps Karakter.

Til Opnaaelse af dette og til den Hjælp, der herved kan ydes trængende blinde, til at komme paa lige samfundsmæssig Fod med Samfundets andre Borgere yder mit Parti med stor Glæde sin Tilslutning. Lovforslaget vil sikkert i dette Ting blive modtaget med samme Velvillie som i det andet Ting, og forhaabentlig vil man i de blindes Kreds i Bestemmelserne i dette Lovforslag, i alt Fald i nogen Grad, erkende den Sympati indenfor Rigsdag og Regering, som Blindekongressen paakaldte i sin Adresse til Rigsdag og Regering i Sommeren 1911. Jeg skal derfor paa det bedste anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse. |

Sonne: Der vil ikke raade Uenighed om, at et Kultursamfund som vort bør under saa humane og lempelige Former som muligt søge at mildne og afbøde ufor skyldt Trang. Uenigheden begynder først, naar Spørgsmaalet bliver om at drage Grænselinien mellem henholdsvis den ufor skyldte og den mere eller mindre selvforskyldte Trang. Om dette Spørgsmaal vil der kunne føres Debatter og lange Diskussioner, uden at de modstridende Anskuelser derigennem føres hinanden nærmere. Det her foreliggende Lovforslag frister imidlertid ikke til Diskussion om Spørgsmaalet: ufor skyldt eller ikke ufor skyldt Trang. Thi derom vil der sikkert raade Enighed, at de trængende blinde, som omhandles i det her foreliggende Lovforslag, hører til de absolut ufor skyldt trængende og i det hele taget har deres Plads i den første Linie af de værdige trængende, som uvilkaarlig bliver Genstand for en særlig Grad af Medfølelse.

Lovforslaget, som det her foreligger, er jo let gennemskueligt. Det foreligger her i en Skikkelse, der afviger noget fra den, hvori den højtærede Minister forelagde det i det andet høje Ting. Som det nu foreligger, har det optaget Fattiglovens § 61 i uforandret Skikkelse, men suppleret med forskellige Bestemmelser, der klargør, at Fattighjælpsvirkningerne fremtidig bortfalder for den offentlige Understøttelse,

der ydes paa Grund af Blindhed saavel til blinde, der ikke er anbragte i Anstalter eller under kontrolleret Familiepleje, som til deres Forsørgere; endvidere med Bestemmelsen om, at Erhvervelsen af de paagældendes Forsørgelsesret i Opholdskommunen er hvilende, saa længe de modtager Understøttelse af den paagældende Art, og endelig i Lovforslagets § 2 med Bestemmelsen om Eftergivelse af Fattighjælp, der letter de blinde Adgangen til at opnaa Alderdomsunderstøttelse. Altsaa, det samlede Formaal er, at al Fattighjælpsvirkning bortfalder for den Understøttelse, der ydes de blinde, vel at mærke, naar disse fyldestgør Værdighedsbetingelserne i Alderdomsunderstøttelsesloven. De paagældende i Lovforslaget indeholdte Bestemmelser har min uforbeholdne Sympati, og overensstemmende dermed kan ogsaa jeg paa Partifællers og egne Vegne paa det bedste anbefale det foreliggende Lovforslag til uforandret Vedtagelse.

Vejstrup: Fra de Medlemmer, som har haft Ordet i denne Sag, har der jo i Virkeligheden lydt lutter Velvillie overfor det foreliggende Lovforslag. Ogsaa jeg hilser paa mit Partis Vegne dette lille Lovforslag Velkommen, og jeg ser deri et Udslag af den Humanisme, som præger vor Tid. Det er ret naturligt, at man, naar man møder Folk, som paa Grund af Drikfældighed, Lediggang eller lignende Aarsager falder det offentlige til Byrde, da møder disse Mennesker med en stærk Antipati. Men lige saa sikkert er det jo, at man, naar man møder Mennesker, som af Skæbnen er ramte saa haardt, som det er at være berøvet Synet, da møder disse Mennesker med en stærk Sympati og en Følelse af den Ulykke, som har ramt dem. Det, som dette lille Lovforslag tilsigter, er jo i Virkeligheden en videre Udvikling af Fattiglovens § 61, saaledes som den forefindes efter Ændringen i 1908. Det er, om jeg saa maa sige, en Udvidelse af Rammerne for det, man kan henregne under Betegnelsen første Klasses fattige. Naar man ser paa denne Fattiglovgivning eller i alt Fald det, som har vundet Hævd fra Begyndelsen af, da man overhovedet fik en ordnet Fattigpleje her i Landet, er jo Forholdet det, at man har inddelt de fattige i Klasser. Oprindeligt var, saa vidt jeg kan se af Fattiglovens Historie, Forholdet det, at man inddelte de fattige i 5 Klasser. Man gik senere ned til 3 Klasser, og til de første Klasses fattige henregnede man alle dem, hvis Erhvervsevne var sluppet op. Og det fore-